

Creà l'home i la dona (Gn 1,27)

Romà Casanova, bisbe de Vic

És de gran importància per a la relació home-dona una correcta comprensió de la complementarietat dels sexes, que no afecta la sola genitalitat, sinó que impregna tota la persona, amb les maneres diferents d'actuar i de percebre la realitat. Aquesta diferència, més que incompatibilitat el que ofereix és la complementarietat necessària per a la realització personal dels esposos i, des d'aquesta, dels fills. La dona, en el pensament i voluntat del Creador, està modelada amb vista a la maternitat. Aquest do de ser portadora de vida proporciona a la dona una visió més personal, la qual cosa la fa més propícia a la intimitat, al trobament de tu a tu, als sentiments. En canvi, la masculinitat tira més a l'exterior, a la independència, a la cosa pública.

L'amor mutu és la terra ferma sobre la qual els fills poden edificar els seu futur

La complementarietat en la vida matrimonial fa que l'home hi aportï, principalment, els valors de la protecció i la seguretat; i la dona, l'ètica de la cura i de la humanització. La presència tant de l'home com de la dona en el creixement i educació dels fills és necessària. L'estimació mútua dels esposos constitueix la base de la maduresa afectiva. No menystinguem mai la petjada del pare, que és inesborrable. La tendresa i la fortalesa de l'home és l'exemple necessari per a l'autèntica educació dels infants i joves. La masculinitat autèntica, capaç d'estimació i fortitud, ajuda a créixer adequadament, tant els nois com les noies. Contràriament, l'absència de paternitat pot ésser causa d'angoixa i fins i tot de problemes personals o socials en el futur.

En la base d'aquesta complementarietat de l'home i la dona hi ha la gran premissa que les persones humanes no hem estat creades per a estar soles. L'atracció dels sexes i l'amor ens fan sortir de nosaltres mateixos per a anar a trobar-nos amb l'altre. Aquesta eixida de si mateix és camí de la recerca fonamental del cor de l'home: el trobament amb Déu. El camí de l'amor mutu demana deixar els vincles de sang: *Per això, l'home deixarà el pare i la mare i s'unirà a la seva dona i seran tots dos una sola carn* (Gn 2,24). Aquesta és la terra ferma sobre la qual els fills poden edificar els seu futur. El llegat millor que els pares poden oferir als seus fills són arrels i ales. Arrels, per a entendre qui són i d'on venen, i ales, per a poder volar amb llibertat; procedència i futur per a llançar-se a l'aventura de la vida. El gran ensenyament que el pare i la mare han d'oferir als seus fills és el de sortir de la idolatria del jo i de l'esterilitat de l'individualisme.

